

la seua elecció, segons el cas, en els articles 112 i 113 de la present llei orgànica.»

Disposició transitòria única.

Als efectes de poder realitzar de forma immediata la primera renovació del Consell General del Poder Judicial que ha de celebrar-se després de l'entrada en vigor d'esta llei orgànica, el procediment previst en l'article 114 inclòs en el seu article únic s'ajustarà, per a esta única ocasió, a les especialitats següents:

1. Les operacions encaminades a determinar els trenta-sis candidats a què es referix l'article 112 seran realitzades pel president del Consell General del Poder Judicial, aplicant els criteris de distribució continguts en este article i d'acord amb les dades existents en el registre previst en l'article 401 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, en data 1 de juny del 2001.

2. El president del Consell General del Poder Judicial comunicarà als presidents del Congrés dels Diputats i del Senat els noms dels trenta-sis candidats no més tard del quinzé dia hàbil posterior a l'entrada en vigor de la present llei orgànica, i acompanyarà a esta comunicació la relació de mèrits professionals i altres circumstàncies que posen de manifest el compliment per cada candidat dels requisits constitucionalment i legalment establits.

3. Les meses del Congrés dels Diputats i del Senat, d'acord amb les respectives juntes de portaveus, adoptaran totes les resolucions que siguen necessàries per a propiciar l'elecció immediata dels vocals, suplint els dubtes o carències que s'observen en el procediment o que es deriven de la falta de proposta en termini dels candidats.

Disposició derogatòria única.

Queden derogades totes les altres lleis i disposicions que s'oposen al que disposa esta llei orgànica.

Disposició final única.

La present llei orgànica entrarà en vigor l'endemà de la seua publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,

Maneja a tots els espanyols, particulars i autoritats que complisquen esta llei orgànica i que la facen complir.

Madrid, 28 de juny del 2001.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

a introduir modificacions urgents en la normativa fiscal perquè, d'acord amb el mandat de l'alt Tribunal, quede garantit el compliment de les exigències derivades dels principis de legalitat i seguretat jurídica.

En l'àmbit de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques, les sentències del Tribunal Suprem de 22 i 23 de març de 2001 van anul·lar el número 2n de l'apartat 1 de l'article 75 del Reglament de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques, aprovat pel Reial Decret 214/1999, de 5 de febrer, que establia en el 40 per 100 el percentatge de retenció aplicable a les retribucions percebudes pels administradors i els membres de consells d'administració.

Resulta necessari, com a conseqüència d'estes sentències, establir un nou percentatge de retenció i ingrés a compte de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques per a les rendes percebudes pels administradors i membres dels consells d'administració, minorant en cinc punts percentuals el tipus de retenció aplicable fins ara, deixant-lo fixat en el 35 per 100, amb reducció a la mitat, si s'obtenen a Ceuta o a Melilla, quan resulte procedent la deducció prevista en l'article 55.4 de la Llei de l'Impost.

Pel que fa a l'Impost sobre Societats, la sentència del Tribunal Suprem de 10 de març del 2001 ha anul·lat l'epígraf 3r de l'article 4 del Reial Decret 2060/1999, de 30 de desembre, que va modificar l'apartat 3 de l'article 62 del Reglament de l'Impost sobre Societats, aprovat pel Reial Decret 537/1997, de 14 d'abril, que establia en el 25 per 100 el percentatge de retenció aplicable a la cessió del dret a l'explotació de la imatge, o del consentiment o autorització per a la seua utilització.

Com a conseqüència d'esta sentència, és necessari establir un nou percentatge de retenció i ingrés a compte de l'Impost sobre Societats per a les rendes procedents de la cessió del dret a l'explotació de la imatge, o del consentiment o autorització per a la seua utilització, que es fixa en el 20 per 100, igual a l'establert en l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques, amb la qual cosa s'aconsegueix la uniformitat en els percentatges de retenció d'estos dos impostos.

La necessitat de dotar de seguretat jurídica els contribuents respecte a les retencions i ingressos a compte que suporten, i les empreses que resulten obligades a practicar-los, així com les exigències derivades del compliment del pressupost d'ingressos amb la finalitat de garantir la política econòmica d'estabilitat pressupostària, són circumstàncies en què concorre, per la seua naturalesa i finalitat, l'extraordinària i urgent necessitat que requereix l'article 86 de la Constitució per a acudir a la figura del reial decret llei, a fi que les mesures adoptades produïsquen els seus efectes de manera immediata.

En virtut d'això, fent ús de l'autorització continguda en l'article 86 de la Constitució, a proposta del ministre d'Hisenda i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la seua reunió del dia 29 de juny del 2001,

DECRETE:

12617 REIAL DECRET LLEI 12/2001, de 29 de juny, pel qual s'aproven mesures fiscals urgents en matèria de retencions i ingressos a compte de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques i de l'Impost sobre Societats. («BOE» 156, de 30-6-2001.)

En recents sentències del Tribunal Suprem s'han anul·lat determinats preceptes dels reglaments de l'Impost sobre Societats i de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques en matèria de retencions que obliguen

Article primer. *Modificació de l'article 83 de la Llei 40/1998, de 9 de desembre, de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques i Altres Normes Tributàries.*

Amb efectes a partir de l'entrada en vigor del present reial decret llei, es modifiquen la rúbrica de l'article 83 de la Llei 40/1998, de 9 de desembre, de l'Impost sobre

la Renda de les Persones Físiques i Altres Normes Tributàries, i l'apartat 1, paràgraf segon, del dit article, que quedaran redactats de la forma següent:

«Article 83. *Import dels pagaments a compte.*

El percentatge de retenció i ingrés a compte sobre els rendiments del treball que es perceben per la condició d'administradors i membres dels consells d'administració, de les juntes que actuen en representació seua, i la resta de membres d'altres òrgans representatius, serà del 35 per 100. Este percentatge de retenció i ingrés a compte es reduirà a la mitat quan es tracte de rendiments obtinguts a Ceuta o a Melilla que tinguen dret a la deducció de la quota prevista en l'article 55.4 d'esta llei.»

Article segon. *Modificació de l'article 146 de la Llei 43/1995, de 27 de desembre, de l'Impost sobre Societats.*

Amb efectes a partir de l'entrada en vigor del present reial decret llei, s'afeg un nou apartat 6 en l'article 146, «Retencions i ingressos a compte» de la Llei 43/1995, de 27 de desembre, de l'Impost sobre Societats, amb la redacció següent:

«6. El percentatge de retenció i ingrés a compte sobre les rendes procedents de la cessió del dret a l'explotació de la imatge o del consentiment o autorització per a la seua utilització, serà del 20 per 100.»

Disposició final única. *Entrada en vigor.*

El present reial decret llei entrarà en vigor l'endemà de la seua publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Madrid, 29 de juny del 2001.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

13042 *LLEI 10/2001, de 5 de juliol, del Pla Hidrològic Nacional. («BOE» 161, de 6-7-2001.)*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els que veguen i entenguen esta llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

L'article 45.2 de la Constitució Espanyola estableix que «els poders públics vetllaran per la utilització racional de tots els recursos naturals, a fi de protegir i millorar la qualitat de la vida i defendre i restaurar el medi ambient, basant-se en la indispensable solidaritat col·lectiva».

Com que l'aigua constituïx un recurs natural, la seua disponibilitat ha de ser objecte d'una planificació adequada que en possibilita l'ús racional, en harmonia amb el medi ambient.

Encara que la planificació és una tècnica molt arrelada en el nostre ordenament jurídic, esta adquireix un significat nou amb la Llei 29/1985, de 2 d'agost, d'Aigües, que li dóna rang legal i concep com a instrument de racionalització i de garantia de la disponibilitat de l'aigua per a satisfer les diferents demandes, però també com a objecte per a aconseguir un bon estat ecològic de les aigües.

En un país com Espanya, en què l'aigua és un recurs escàs, marcat per greus desequilibris hídrics deguts a la seua irregular distribució, l'adequada planificació de la política hidràulica s'imposa com una necessitat, que no pot quedar aliena a esta realitat, i com un instrument de superació d'esta.

La resolució d'estos desequilibris correspon al Pla Hidrològic Nacional, que des d'una perspectiva global, ha de fer una previsió per a això d'un ús harmònic i coordinat de tots els seus recursos hídrics capaç de satisfer de forma equilibrada els objectius de la planificació.

Precisament perquè l'aigua és símbol i expressió de vida i de prosperitat, dóna lloc sovint a situacions extremament polèmiques, i per això la decisió que este pla propose per a solucionar els desequilibris existents no podrà mai ser innòcua, ja que la seua transcendència social i econòmica és de primer orde i necessita en tot cas una avaluació ambiental.

Per este motiu, en l'elaboració del Pla Hidrològic Nacional aprovat per la present llei han participat no sols les diferents administracions públiques, sinó també la societat civil a través d'un ampli procés de participació social iniciada amb el desplegament i l'aprovació dels plans hidrològics de conca, l'elaboració i la discussió del Llibre Blanc de l'Aigua, i amb les deliberacions del Consell Nacional de l'Aigua.

Esta planificació no pot entendre's en els nostres dies sense que el medi ambient siga la principal referència del seu contingut.

En este sentit, el present Pla Hidrològic Nacional no pot quedar indiferent a la recent aprovació de la Directiva 2000/60/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 23 d'octubre, per la qual s'estableix un marc comunitari d'actuació en l'àmbit de la política d'aigües, patró pel qual hauran de perfilar-se les polítiques hidràuliques dels estats membres en el segle XXI.

Així, el Pla Hidrològic Nacional fa seus els principis essencials de la directiva, prosseguint el camí ja iniciat per la reforma de l'article 38 de la Llei d'Aigües, en virtut de la Llei 46/1999, de 13 de desembre, en tant que considera com un dels seus objectius «aconseguir el bon estat de les masses d'aigua». El principi de recuperació de costos, la participació de la societat en el procés d'elaboració del Pla Hidrològic Nacional, la garantia de l'accés a la informació en matèria d'aigües, són exemples clars d'esta influència i de la voluntat del legislador d'incorporar al nostre dret d'aigües la filosofia inspiradora de la directiva.

Així mateix, culmina el procés planificador a través de la coordinació dels plans hidrològics de conca ja aprovats.

La present llei, que aprova el Pla Hidrològic Nacional, se cenyix al disseny traçat pel legislador de la Llei d'Aigües i regula els continguts que este havia disposat per a ella, així com aquelles altres previsions normatives necessàries per a garantir-ne el compliment, evitant modificacions injustificades del marc general en què s'integra i sense extralimitar-se en les comeses que com a llei instrumental li corresponen. D'acord amb això, regula els criteris de coordinació dels plans hidrològics de conca, la resolució de les diferents alternatives que estos ofereixen, les modificacions que es prevegen en la planificació del recurs i la previsió de les condicions de